06/03/2020

«Οι Χαιρετισμοί στην Παναγία, κρύβουν το μυστικό της χαράς»

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους
Τον πένθιμο χαρακτήρα της Μ. Σαρακοστής, αναμφίβολα σπάζει η ακολουθία των Χαιρετισμών. Αυτά τα «Χαίρε» που απευθύνουμε στη «Θεοτόκο και Μητέρα του Φωτός», ως ευγνωμοσύνη για τη μεγάλη ευεργεσία της, επιστρέφουν σε μας από την ίδια, απαντώντας – με τρόπο μυστικό – στο χαιρετισμό μας.

Φαίνεται πως κάτι το ιδιαίτερο, αλλά και αναγκαίο για την πορεία της ζωής μας, συμβαίνει, ώστε να γεμίζουν οι ναοί από πιστούς κάθε Παρασκευή βράδυ της Σαρακοστής.

Είναι, βέβαια, η τιμή προς το πρόσωπο Εκείνης που έγινε η γέφυρα που έφερε το Θεό ανάμεσά μας, αλλά και η δική μας γέφυρα που ανέβασε «τους εκ γης προς ουρανόν». Μια σχέση προσωπική, μ’ ευγνωμοσύνη και φιλότιμο, για την παρουσία

Της στα προβλήματα της καθημερινότητάς μας και στα δύσκολα της ζωής. Αυτό το «Παναγία μου!», που από μικροί μάθαμε να λέμε στα ξαφνικά κι επικίνδυνα, είναι η κραυγή του παιδιού προς τη Μάνα.

Όμως και οι Χαιρετισμοί, που λέγονται στην Παναγία, κρύβουν το μυστικό της χαράς, της αναγκαίας για μας χαράς, για να επιβιώσουμε. Είναι η άλλη χαρά που δεν σχετίζεται με επιτυχίες του κόσμου τούτου ούτε με απουσία δυσκολιών. Είναι η «χαρά διά του σταυρού», που πηγάζει από την ταπείνωση και την αποδοχή των γεγονότων που δεν αλλάζουν.

Η κάθε εποχή έχει τον πόνο και την ομορφιά της. Η δική μας έχει ευκολίες κι ανέσεις, επικοινωνίες και συγκοινωνίες που κάναν τον πλανήτη μια γειτονιά· έχει γνώσεις και πληροφορίες για όσους θέλουν να μάθουν για τον κόσμο, τους ανθρώπους, το διάστημα ακόμα. Όμως, απουσιάζει η χαρά! Αυξήθηκε η μελαγχολία, η μοναξιά, η κατάθλιψη. Πολλαπλασιάστηκαν οι ψυχικές ασθένειες, γέμισε ο κόσμος με προβληματικούς.

Πού ν’ απευθυνθείς;... Ποιον να επικαλεστείς; ... Πέρα από τους όποιους ανθρώπους που μπορούν να συμπαρασταθούν και να συμπορευτούν θυσιαστικά και ειλικρινά, υπάρχει η Κυρία Θεοτόκος, η «αγνή Παρθένος Μαριάμ, των θλιβομένων η χαρά», που η αθόρυβη ζωντανή παρουσία Της γίνεται το αποκούμπι μας, η ελπίδα μας. Σ’ αυτήν, μικροί και μεγάλοι, καταφεύγουμε ως τη μόνη «μεσιτείαν» προς τον Υιόν και Θεόν Της, τη μόνη προστασία και βοηθό στις θλίψεις μας.

«Σε σένα, Μητέρα του Θεού μας,

προσπίπτουμε μ’ ευγνωμοσύνη για ό,τι με αγάπη μας προσφέρεις.

Έλα στον πόνο και στις δυσκολίες μας,

στις ατασθαλίες και στις επιπολαιότητές μας

και μεταποίησε τη λύπη σε χαρά,

την αδυναμία σε δύναμη,

την άρνηση και την αδιαφορία σε ζήλο και αγάπη προς το Χριστό.

Σκέπασέ μας από τις ύπουλες επιθέσεις του πονηρού

«τις καθ’ ημών δολίως κινούμενες»

και αξίωσε τον κόσμο σου

να γνωρίσει σε βάθος την ομορφιά

της αιώνιας Βασιλείας του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αμήν!».